

ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

ΤΜΗΜΑ ΕΡΓΑΤΙΚΩΝ ΔΙΑΦΟΡΩΝ

ΑΡΙΘΜΟΣ ΑΠΟΦΑΣΗΣ

2252/2018

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ

Συγκροτήθηκε από τη Δικαστή Αντιγόνη Σταμολέκα, Πρωτοδικη, την οποία όρισε ο Προϊστάμενος του Τριμελούς Συμβουλίου Διεύθυνσης του Πρωτοδικείου Αθηνών και τη Γραμματέα, Έλλη ΒΑΡΕΤΑΙΟΥ.

Συνεδρίασε δημόσια στο ακροατήριό του την 1η-06-2018, για να δικάσει την από 29-03-2018(34298/1170/5-04-2018) αγωγή:

Των **ΕΝΑΓΟΝΤΩΝ:** 1.

κατοίκου

οδός

2.

κατοίκου

οδός

3. κατοίκου
οδός
4. του κατοίκου
οδός
5. του , κατοίκου
οδός
6. του κατοίκου
οδός αρ.
7. του , κατοίκου οδός
8. του , κατοίκου οδός
αρ.
9. του κατοίκου
οδός αρ.
10. του κατοίκου , οδός
11. , κατοίκου οδός
12. κατοίκου
οδός
13. του , κατοίκου
οδός αρ.
14. του , κατοίκου
οδός και αρ.
15. του κατοίκου
οδός

16. του , κατοίκου , οδός
αρ. ,
17. του , κατοίκου ,
οδός
18. του κατοίκου
οδός αρ. .
19. του , κατοίκου
20. του κατοίκου
οδός αρ. ,
21. , κατοίκου οδός
αρ. .
22. του κατοίκου οδός
23. του , κατοίκου
οδός
24. του , κατοίκου
οδός αρ. ,
25. του κατοίκου
26. του , κατοίκου , οδός
27. του κατοίκου
οδός αρ.
28. του , κατοίκου οδός
αρ.
29. του κατοίκου
οδός αρ. ,

- 30. του κατοίκου
- 31. του κατοίκου
οδός
- 32. του κατοίκου οδός
αρ.
- 33. του κατοίκου
οδός αρ.
- 34. του κατοίκου οδός
- 35. κατοίκου οδός αρ.
- 36. του κατοίκου
οδός αρ.
- 37. του κατοίκου
οδός
- 38. του κατοίκου
οδός αρ.
- 39. του κατοίκου
οδός αρ. και
- 40. του κατοίκου οδός

εκ των οποίων 1η, 3η, 6η, 10η, 12η, 14η, 19ος, 20η, 23η, 24η, 26η, 29η, 31ος, 32η, 35ος και 37ος παραστάθηκαν μετά του Πληρεξουσίου τους Δικηγόρου Ιωάννη ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ και κατέθεσαν προτάσεις, ο 40ος παραστάθηκε μετά των Πληρεξουσίων του Δικηγόρων Ιωάννη ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ, Μαρίας ΣΚΙΑΔΙΩΤΗ και

30 φύλλο της υπ' αριθμόν 2252/2018 απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου
Αθηνών(Τμήμα Εργατικών Διαφορών)

Γεωργίας ΑΥΓΕΡΟΥ και κατέθεσε προτάσεις, ενώ 2^{ος}, 4^{ος}, 5^{ος}, 7^η, 8^η, 9^{ος}, 11^η, 13^η, 15^η, 16^{ος}, 17^{ος}, 18^{ος}, 21^η, 22^{ος}, 25^η, 27^{ος}, 28^{ος}, 30^η, 33^{ος}, 34^η, 36^η, 38^{ος} και 39^η παραστάθηκαν διά του Πληρεξουσίου τους Δικηγόρου, Ιωάννη ΚΥΡΙΑΚΟΠΟΥΛΟΥ και κατέθεσαν προτάσεις, κατά

Της ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης Τραπεζικής Εταιρείας με την επωνυμία «ΕΘΝΙΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΝΩΝΥΜΗ ΕΤΑΙΡΕΙΑ», με έδρα την Αθήνα(οδός Αιόλου αρ.86), νομίμως εκπροσωπούμενης, με ΑΦΜ 094014201, η οποία εκπροσωπήθηκε από τους Πληρεξούσιους Δικηγόρους της, Νικόλαο-Σέργιο ΣΑΚΑΛΗ και Χρήστο ΒΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟ και κατέθεσε προτάσεις.

Οι ενάγοντες ζητούν να γίνει δεκτή η από 29-03-2018(34298/1170/5-04-2018) αγωγή, η οποία προσδιορίστηκε προς συζήτηση για τη σημερινή δικάσιμο της 1^{ης}-06-2018 και με αριθμό πινακίου ΚΓ/13.

Οι Πληρεξούσιοι Δικηγόροι των διαδικών ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά και στις έγγραφες προτάσεις τους.

**ΑΦΟΥ ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ
ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ**

Με την υπό κρίση αγωγή, όπως αυτή παραδεκτώως κατ' άρθρα 224εδ.β, 591, 614περ.3 και 621επ.ΚΠολΔ συμπληρούται με τις από 31-05-2018 προτάσεις, οι ενάγοντες, κατ' εκτίμηση του δικογράφου και για τους διαλαμβανόμενους σε αυτό λόγους, επικαλούμενοι έννομο συμφέρον, καθώς επίσης, κυρίως μεν, τις διατάξεις, που διέπουν τις αρχές (α) της καλόπιστης εκπλήρωσης της ενοχής και της απαγόρευσης καταχρηστικής άσκησης δικαιώματος(αρθ.288ΑΚ και 281ΑΚ αντιστοίχως), (β) της

ελευθερίας των συμβάσεων (αρθ.361ΑΚ) και (γ) της προστασίας των δικαιωμάτων των εργαζομένων(ιδία δε αρθ.648επ.ΑΚ, αλλά και 5παρ.1, 12, 22, 23 του Συντάγματος), άλλως και όλως επικουρικώς, τις διατάξεις της εντολής(αρθ.713επ.ΑΚ), άλλως παρακαταθήκης (αρθ.822επ. ΑΚ), άλλως κοινωνίας δικαιώματος (αρθ.785επ.ΑΚ), άλλως σύμβασης υπέρ τρίτου (αρθ.410επ.ΑΚ), ζητούν [Α] να αναγνωριστεί ότι η εναγομένη και άλλοτε εργοδότιδα αυτών εταιρεία υποχρεούται να καταβάλει σε έκαστο των εναγόντων και δη από το μήνα Ιανουάριο του έτους 2018 και εντεύθεν, έπειτα από παραδεκτή κατ' άρθρα 294εδ.α, 295παρ.1εδ.α, 297, 299, 591, 614περ.3 και 621επ.ΚΠολΔ μερική παραίτηση από το δικόγραφο της αγωγής ως προς το μήνα Δεκέμβριο του έτους 2017, [1] την ειδικότερα εκτιθέμενη μηνιαία επικουρική παροχή, την οποία καθένas εξ αυτών δικαιούται αντιστοίχως και την οποία λάμβανε μέσω του Λογαριασμού Επικούρησης (ΛΕΠΕΤΕ) έως και το μήνα Νοέμβριο του έτους 2017, ότε έλαβε χώρα η οριστική διακοπή της οικείας παροχής, καθώς επίσης [2] καθ' έκαστο έτος (ι) μία(1) μηνιαία επικουρική παροχή ως επίδομα Χριστουγέννων, (ιι) ½ μηνιαία επικουρική παροχή ως επίδομα Πάσχα και (ιιι) ½ μηνιαία επικουρική παροχή ως επίδομα αδειας, [Β] να αναγνωριστεί ότι η εναγομένη Τράπεζα οφείλει να καταβάλει μηνιαίως και δη από το μήνα Ιανουάριο του έτους 2018 και εντεύθεν τα αναλυτικώς αναφερόμενα για έκαστο ενάγοντα ποσά ως επικουρική παροχή και δη με το νόμιμο τόκο υπερημερίας από την επομένη που κάθε επιμέρους παροχή καθίσταται ληξιπρόθεσμη και απαιτητή, ήτοι από την 28^η εκάστου ημερολογιακού μήνα, άλλως νομιμοτόκως από την επίδοση της αγωγής και έως την εξόφληση, άλλως δε και όλως επικουρικώς, [Γ] να αναγνωριστεί ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει σε τηρούμενο στην ίδια λογαριασμό τα ποσά εκείνα, που υπολείπονται

καθ' έναστο μήνα από τον ένδικο Λογαριασμό (ΛΕΠΕΤΕ), προκειμένου να εξακολουθήσει η καταβολή σε έναστο εκ των εναγόντων και δη από το μήνα Ιανουάριο του έτους 2018 και εντεύθεν των αντιστοιχούντων σε καθένα εξ αυτών μηνιαίων επικουρικών παροχών, όπως αυτές καταβάλλονταν έως και το μήνα Νοέμβριο του έτους 2017, [Δ] να αναγνωρισθεί ότι η εναγομένη οφείλει να καταβάλει σε έναστο ενάγοντα το ποσό των 10.000,00 ευρώ ως χρηματική ικανοποίηση λόγω της επενεχθείσας σε βάρος τους ηθικής βλάβης συνεπεία της ειδικότερα εκτιθέμενης αδικοπρακτικής έναντι αυτών συμπεριφοράς της εναγομένης, που προσέβαλε την προσωπικότητά τους, ενώ, τέλος, [Ε] να καταδικαστεί η εναγομένη στα δικαστικά έξοδα εκάστου των εναγόντων. Με το περιεχόμενο και τα αιτήματα αυτά η υπό κρίση αγωγή, για το αντικείμενο της οποίας δεν απαιτείται η καταβολή τέλους δικαστικού ενσήμου, αρμοδίως εισάγεται ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (αρθ.14παρ.2, 16περ.2, 25παρ.2, 591, 614περ.3 και 621επ.ΚΠολΔ), για να εκδικασθεί κατά την προκείμενη ειδική διαδικασία των εργατικών διαφορών (αρθ.614περ.3 και 621επ.ΚΠολΔ), πλην όμως αυτή τυχάνει απορριπτέα προεχόντως ως απαράδεκτη λόγω αοριστίας, καθ' ο μέρος ερείδεται όλως επικουρικώς στις διατάξεις της εντολής (αρθ.713επ.ΑΚ), άλλως παρακαταθήκης (αρθ.822επ. ΑΚ), άλλως κοινωνίας δικαιώματος (αρθ.785επ.ΑΚ), άλλως σύμβασης υπέρ τρίτου (αρθ.410επ.ΑΚ), καθόσον οι ενάγοντες ουδόλως μνημονεύουν στο οικείο δικόγραφο τα κατ' άρθρα 216παρ.1, 591, 614περ.3 και 621επ. αναγκαία προς θεμελίωση των αντιστοιχων νομικών βάσεων πραγματικά περιστατικά, ήτοι τα *essentialia negotii* εκάστης επιμέρους συμβατικής σχέσης, μη αρκούσης σε κάθε περίπτωση μόνης της απλής αναπαραγωγής του πραγματικού των εν λόγω κανόνων δικαίου. Περαιτέρω, η κρινόμενη αγωγή, ως προς αμφοτέρες τις

κατ' άρθρα 218παρ.1, 591, 614περ.3 και 621επ.ΚΠολΔ αντικειμενικώς σωρευόμενες βάσεις της ενδοσυμβατικής(κύριας-επικουρικής) και αδικοπρακτικής ευθύνης, τυχάνει απορριπτέα προεχόντως ως νόμω αβάσιμη. Πλέον συγκεκριμένως, αναφορικώς με την αγωγική βάση της ενδοσυμβατικής ευθύνης, κύριας και επικουρικής, καθ' ο μέρος αυτή ερείδεται κατά τα προεκτεθέντα στις διατάξεις ιδίως των άρθρων 281, 288, 361 και 648επ.ΑΚ, αλλά και στις γενικότερες προστατευτικές για τους εργαζομένους διατάξεις του κοινού και συντακτικού νομοθέτη, λεκτέα τα κάτωθι: Ο Λογαριασμός Επικούρησης Προσωπικού της Εθνικής Τράπεζας της Ελλάδος(ΛΕΠΕΤΕ) ιδρύθηκε εν έτει 1949 κατόπιν κοινής απόφασης του Συμβουλίου του Ταμείου Αλληλοβοήθειας, αφενός, των υπαλλήλων της εναγομένης, αφετέρου, των εισπρακτόρων και κλητήρων αυτής, ο δε Κανονισμός του ενεκρίθη με το από 18-11-1949 πρακτικό του Γενικού(Διοικητικού) αυτής Συμβουλίου. Ο ΛΕΠΕΤΕ συνιστά σύνολο περιουσίας, όπερ αποσκοπεί στην επικουρική ασφάλιση των εργαζομένων της εναγομένης και, κατ' επέκταση, στην παροχή μηνιαίας επικούρησης στο εξερχόμενο αυτής προσωπικό, εφόσον είναι ασφαλισμένο στο Ταμείο Συντάξεων Προσωπικού της ΕΤΕ και συνταξιοδοτείται από αυτό. Εξάλλου, ο ΛΕΠΕΤΕ στερείται μεν νομικής προσωπικότητας, πλην όμως διαθέτει οικονομική(περιουσιακή) αλλά και διοικητική αυτοτέλεια τελώντας υπό τη διαχείριση της Διαχειριστικής Επιτροπής, όπου μετέχουν κατά πλειοψηφία εργαζόμενοι και συνταξιούχοι της ΕΤΕ, οι δε πόροι αυτού, σύμφωνα με το άρθρο 5 του οικείου Κανονισμού, συνίστανται μεταξύ άλλων στις εκάστοτε καταβαλλόμενες εισφορές τόσο εκ μέρους των εργαζομένων(κατά ποσοστό 3,5% των αποδοχών τους), όσο και εκ μέρους της εργοδότηδας τράπεζας(εναγομένης) (κατά ποσοστό 9%), μη υποχρεουμένης της τελευταίας να καταβάλει στον οικείο

Λογαριασμό οιοδήποτε έτερο ποσό. Εν συνεχεία δε των νομοθετικών αλλαγών, όπως αυτές επήλθαν δυνάμει των διατάξεων των άρθρων 17 Ν.1902/1990 και 66 Ν.2084/1992 και επέφεραν μεταξύ άλλων μείωση των επικουρικών συντάξεων του ΛΕΠΕΤΕ, το ύψος των οποίων συναρτάτο προς το ύψος της κύριας σύνταξης, έλαβε χώρα εν έτει 1995 τροποποίηση του άρθρου 9 του οικείου Κανονισμού, η οποία ενεκρίθη από το Δ.Σ. της εναγομένης, με αποτέλεσμα τα ποσοστά των επικουρικών συντάξεων να υπολογίζονται πλέον με βάση τις αποδοχές των εν ενεργεία εργαζομένων, πλην όμως η Διαχειριστική Επιτροπή του ΛΕΠΕΤΕ διατήρησε την προβλεπόμενη στο άρθρο 2παρ.2 του εν λόγω Κανονισμού αρμοδιότητα όχι μόνο να αποφασίζει κυριαρχικώς ως προς το ύψος της εκάστοτε καταβλητέας στους δικαιούχους επικουρικής σύνταξης, πάντα αναλόγως με τις οικονομικές δυνατότητες του ΛΕΠΕΤΕ, αλλά ακόμα και να αποφασίζει για τη διακοπή της χορήγησης αυτής. Ακολουθως, δυνάμει της διάταξης του άρθρου 58 Ν.3371/2005, οι προσλαμβανόμενοι -κατά το χρονικό διάστημα από 1-01-2005 και εντεύθεν- μεταξύ άλλων και στη εναγομένη Τράπεζα υπήχθησαν υποχρεωτικώς στην ασφάλιση του Ενιαίου Ταμείου Επικουρικής Ασφάλισης Μισθωτών(ΕΤΕΑΜ), χωρίς ωστόσο να περιλαμβάνεται οιαδήποτε πρόβλεψη αναφορικώς με τον τρόπο χρηματοδότησης των συντάξεων των λοιπών ασφαλισμένων, αλλά και των ήδη συνταξιούχων, με ακόλουθη συνέπεια ο ΛΕΠΕΤΕ να υποστεί σημαντική ζημία, αφού στερείται έκτοτε των εισφορών των εν λόγω απασχολούμενων και, κατ' επέκταση, να παρουσιάσει σταδιακώς επιδεινούμενη οικονομική δυσπραγία και ταμειακή δυσχέρεια, καιτοι η εναγομένη εξακολούθησε ως εργοδότης να καταβάλλει τις δέουσες εισφορές της στον ΛΕΠΕΤΕ, ανερχόμενες κατά προσέγγιση στο ποσό των 17.500.000,00 ευρώ κατ' έτος. Στα πλαίσια δε αυτά, από το έτος

2008 και εντεύθεν, ήτοι επί δέκα(10) συναπτά έτη, η εναγομένη, καίτοι ουδόλως υποχρεούτο προς τούτο δυνάμει συμβατικής ή νομοθετικής πρόβλεψης, προέβαινε σε κάλυψη των εκάστοτε ανακυπνόντων ταμειακών ελλειμμάτων μέσω της καταβολής των αντίστοιχων χρηματικών ποσών κατά μήνα, προκειμένου να ενισχύσει εντελώς εκτάκτως και συμπληρωματικώς τον οικείο Λογαριασμό επί σκοπώ διασφάλισης της βιωσιμότητας αυτού· ωστόσο, ουδόλως υφίσταται οιαδήποτε συμβατική ή νομική δέσμευση της εναγομένης Τράπεζας είτε να εγγυηθεί τις επικουρικές παροχές του ΛΕΠΕΤΕ (επικουρικές συντάξεις), είτε να καλύπτει παγίως τα ελλείμματα αυτού, ουδόλως δε θεμελιώνεται οιαδήποτε -επιτρεπτή κατά νόμο- σταθερή και μόνιμη πρακτική, αφού η υποχρέωση αυτής (εναγομένης) εξαντλείτο -με βάση το νόμο και τη σύμβαση- στην εκ μέρους της καταβολή αμιγώς των ανάλογων εισφορών της ως εργοδότιδας εταιρείας, μόνη δε η Διαχειριστική Επιτροπή του ΛΕΠΕΤΕ υποχρεούτο να τηρεί την αναλογία των παροχών προς τους πόρους του και εν ανάγκη να διακόπτει την παροχή καθεαυτήν των απονεμόμενων στους δικαιούχους επικουρικών συντάξεων από το ΛΕΠΕΤΕ. Ειρήσθω εν παρόδω ότι η υποχρέωση του εργοδότη για την κάλυψη των ελλειμμάτων αφορά στα ταμεία της κύριας και ουχί της επικουρικής ασφάλισης μισθωτών(ορ. αρθ.11παρ.2 Ν.1902/1990, ως τροπ. με αρθ.10 παρ.1 του Ν.1976/1991), αντιθέτως δε, απαγορεύεται κατά νόμο η κάλυψη από την εναγομένη των ελλειμμάτων του ΛΕΠΕΤΕ(αρθ.52 Ν.2084/1992) ακόμα και με πρόβλεψη σε συλλογικές συμβάσεις εργασίας (ορ. αρθ.43 Ν.1902/1990, όπερ τροπ. αρθ.3παρ.3 του Ν.1876/1990), μη δυναμένης ούτω της δημιουργίας καθ' οιονδήποτε τρόπο συναφούς επιχειρησιακής συνήθειας, ούτως ώστε οι ενάγοντες να εγείρουν αξιώσεις συνεπεία παγιωθείσας πρακτικής, πολλώ δε μάλλον

συνεπεία μονομερούς εκ μέρους της εργοδότης Τράπεζας βλαπτικής μεταβολής των όρων της εργασιακής σύμβασης εκάστου τούτων, δεδομένου προσέτι ότι δεν υφίσταται πλέον ενεργός σύμβαση εργασίας μεταξύ των διαδίκων μερών. Ενόψει δε της - κατά τα προεκτεθέντα- επί μακρόν διατηρηθείσας οικονομικής δυσπραγίας του ΛΕΠΕΤΕ και, κατ' επέκταση, της χρονικώς αντίστοιχης οικονομικής συνδρομής της ίδιας της ΕΤΕ επί σκοπώ κάλυψης των εκάστοτε ταμειακών ελλειμμάτων αυτού κατά μήνα, η εναγομένη δύναμει απόφασης του Διοικητικού της Συμβουλίου, όπως τούτη αποτυπώνεται μεταξύ άλλων και στην από Ιουλίου 2017 επιστολή του Διευθύνοντος Συμβούλου, την οποία απηύθυνε προς την ως άνω Διαχειριστική Επιτροπή του ΛΕΠΕΤΕ τάσσοντας σχετικώς τρίμηνη προειδοποιητική προθεσμία, εξακολούθησε να ενισχύει αυτόν (Λογαριασμό) -όπως συμπληρωματικώς κατά τα προεκτεθέντα- έως και το μήνα Δεκέμβριο τελικώς του έτους 2017, έκτοτε δε έπαυσε οιαδήποτε συναφή καταβολή στον ειδικό αυτό Λογαριασμό. Με βάση όλα τα ανωτέρω πρόδηλον τυγχάνει ότι ο ΛΕΠΕΤΕ έχει το χαρακτήρα φορέα κοινωνικής ασφάλισης, ομόλογου προς τους κρατικούς ασφαλιστικούς οργανισμούς (πρβλ. Ν.1902/1990, Ν.2084/1992 και Ν.2843/2000), που υπάγεται στις προστατευτικές διατάξεις του άρθρου 22 παρ.5 Σ και που χορηγεί -μόνος αυτός και ουχί η εναγομένη- την κατά τα ανωτέρω μηνιαία επικουρική παροχή, η οποία έχει αποκλειστικώς και μόνο συνταξιοδοτικό και ουχί μισθολογικό χαρακτήρα, ούτε χαρακτήρα οικειοθελούς παροχής, την οποία καταβάλλει ο εργοδότης, ενώ στην ένδικη περίπτωση πρόκειται για επικουρική σύνταξη καταβλητέα όχι από εργοδότη, αλλά εν προκειμένω από το ΛΕΠΕΤΕ, πέραν του ότι ούτως ή άλλως ο εργοδότης δύναται πάντα να επιφυλάσσει ελευθέρως για τον εαυτό του το δικαίωμα μονομερούς ανάκλησης των οικειοθελών παροχών, ενώ ουδόλως

συνιστά το επονομαζόμενο από τους ενάγοντες «μετεργασιακό βοήθημα» στο εξερχόμενο προσωπικό της εναγομένης(πρβλ. αρθ.3 παρ.1 και 2 του ν.δ.2510/1953). Εξάλλου, ως προεξετέθη, μόνη η Διαχειριστική Επιτροπή του ΛΕΠΕΤΕ αποφασίζει κυριαρχικώς τόσο για το ύψος της εκάστοτε καταβλητέας μηνιαίας επικούρησης, όσο και για τυχόν αναπροσαρμογή αυτής, αλλά ακόμα και για το ενδεχόμενο διακοπής της καταβολής της, πάντα σε συνάρτηση με την εκάστοτε οικονομική κατάσταση και την ταμειακή ρευστότητα του ειδικού αυτού Λογαριασμού(αρθ.2παρ.2 σε συνδυασμό με αρθ.9εδ.3 Κανονισμού). Ως εκ τούτου, δέον όπως απορριφθεί η προμνησθείσα αγωγική βάση της ενδοσυμβατικής ευθύνης στο σύνολό της(κύρια και επικουρική) ως μη νόμιμη, αφού η εναγομένη δεν δύναται ούτε κατά νόμο, ούτε συμβατικώς, να υποχρεωθεί κατά τα προεκτεθέντα στην καταβολή σε έκαστο ενάγοντα των επίδικων μηνιαίων επικουρικών παροχών, χωρίς τούτο να συνιστά καθ' οιονδήποτε τρόπο αθέμιτη παραβίαση των αρχών της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, αλλά και της αρχής *pacta sunt servanda*, ούτε όμως και καταχρηστική εκ μέρους της άλλοτε εργοδότηδας Τράπεζας συμπεριφορά, που να παραβιάζει το μεν, τις υποχρεώσεις της ως εργοδότηδας[κύριες και παρεπόμενες(λ.χ. υποχρέωση πρόνοιας)], το δε, τα δικαιώματα των εναγόντων ως εργαζομένων, όπως αμφότερα(υποχρεώσεις-δικαιώματα) ισχύουν άλλωστε μόνο κατά το χρόνο λειτουργίας των ένδικων συμβάσεων εργασίας και δεν μετενεργούν μετά την καθ' οιονδήποτε τρόπο λύση/λήξη τους, ενώ, άμα τη συνταξιοδότηση των εναγόντων και εφεξής, έκαστος τούτων δέον όπως λάβη την αντίστοιχη μηνιαία επικούρηση αποκλειστικώς και μόνο από τον επίδικο ειδικό Λογαριασμό(ΛΕΠΕΤΕ). Για όλους δε τους ανωτέρω λόγους τυχάνει απορριπτέα ως νόμω αβάσιμη και η αντικειμενικώς σωρευόμενη βάση της αδικοπρακτικής ευθύνης της

εναγομένης Τράπεζας έναντι των εναγόντων, καθόσον τα επικαλούμενα από τους ίδιους προς θεμελίωση αυτής(βάσης) πραγματικά περιστατικά, ακόμα και αληθή υποτιθέμενα, ουδόλως πληρούν το πραγματικό των κανόνων δικαίου των άρθρων 914επ. και 932ΑΚ. Ειδικότερα, το μεν πρώτον, η εφαρμογή και θέση σε ισχύ προγράμματος εθελούσιας εξόδου προσωπικού με παροχή - ενίοτε- ισχυρών οικονομικών κινήτρων συνιστά ουχί παράνομη, αλλά καθ' όλα θεμιτή πρακτική της συντριπτικής πλειοψηφίας των πιστωτικών ιδρυμάτων ίδια δε κατά τα τελευταία έτη ενόψει της σταδιακώς κλιμακούμενης χρηματοπιστωτικής και δημοσιονομικής κρίσης της Χώρας, στα πλαίσια της οποίας ανέκυψε η επιτακτική ανάγκη για περιστολή των δαπανών και λειτουργικών εξόδων μεταξύ άλλων και των Τραπεζών, στόχος ο οποίος θα επιτυγχάνετο και με τη μείωση του προσωπικού τούτων, κατ' επέκταση δε, με τη μείωση του ύψους της καταβλητέας μισθοδοσίας. Εξάλλου, αναφορικώς με την ίδια την εναγομένη Τράπεζα, η ασφάλιση - δυνάμει του Ν.3371/2005- των προσλαμβανόμενων από αυτήν υπαλλήλων από 1-01-2005 και εφεξής στο ΙΚΑ-ΕΤΑΜ και ουχί πλέον στο ΛΕΠΕΤΕ ανέτρεψε σημαντικά την έως τότε επιτευχθείσα οικονομική ισορροπία του οικείου ειδικού Λογαριασμού, όστις έκτοτε στερήθηκε των αντίστοιχων εισφορών παρουσιάζοντας σοβαρά ελλείμματα, αναφορικώς με τα οποία - σημειωτέον- ουδεμία μνεία γίνεται στο αγωγικό δικόγραφο περί ασκηθείσας -σε βάρος της διοίκησης της εναγομένης ΕΤΕ- ποινικής δίωξης για αξιόποινες πράξεις, που αφορούν μεταξύ άλλων και στη διαχείριση του αυτού ως άνω ειδικού Λογαριασμού, για την οποία ούτως ή άλλως μεριμνά η ως άνω Διαχειριστική Επιτροπή. Πλην όμως, η κατά τα ανωτέρω μεταβολή του φορέα κοινωνικής ασφάλισης για το προσωπικό της εναγομένης από 1-01-2005 και εντεύθεν ουδόλως συνιστά παράνομη και υπαίτια ενέργεια αυτής ως εργοδότιδας, η

οποία, αντιθέτως, ενήργησε σύμφωνα με τις επιταγές του προμνησθέντος Ν.3371/2005, με ακόλουθη συνέπεια να μη θεμελιώνεται και εκ του λόγου τούτου η αδικοπρακτική αυτής ευθύνη. Άλλως δε και όλως επικουρικώς, ακόμα και αν ήθελε υποτεθεί ότι υπόχρεη -είτε κατά νόμο, είτε συμβατικώς- για την ικανοποίηση των επίδικων απαιτήσεων εκάστου ενάγοντος τυγχάνει η ίδια η εναγομένη ως εργοδότηδα Τράπεζα, γεγονός όπερ, ως προεξετέθη, ουδόλως ισχύει εν προκειμένω, σε κάθε περίπτωση, από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 297, 298 και 914ΑΚ προκύπτει γενική αρχή του δικαίου, συμφώνως προς την οποία κάθε πράξη ή παράλειψη, που ζημιώνει, δημιουργεί υποχρέωση για αποζημίωση, εφόσον (κατά κανόνα) έγινέ από πταίσμα εκείνου, που προκάλεσε τη ζημία, η δε πράξη ή παράλειψη έρχεται σε αντίθεση όχι μόνο με συγκεκριμένο κανόνα δικαίου, αλλά και με το γενικότερο πνεύμα της έννομης τάξης, που επιβάλλει την υποχρέωση να μην εξέρχεται κανείς με τις πράξεις του από τα όρια, που ορίζονται κάθε φορά από την καλή πίστη και τα συναλλακτικά χρηστά ήθη, σε αντίθετη δε περίπτωση, δημιουργείται υποχρέωση αποζημίωσης, έστω και αν μεταξύ του δράστη και του ζημιούμενου δεν υπάρχει συμβατικός δεσμός. Επιπροσθέτως, μόνη η αθέτηση προϋφιστάμενης ενοχικής υποχρέωσης ουδόλως συνιστά αδικοπραξία, ενώ, αντιθέτως, υπαίτια ζημιογόνος πράξη ή παράλειψη, με την οποία παραβιάζεται σύμβαση μπορεί, πέρα από την απορρέουσα από τη συμβατική σχέση αξίωση, να επιστηρίζει και απαίτηση από αδικοπραξία, εφόσον και χωρίς τη συμβατική σχέση διαπραττόμενη θα ήταν παράνομη ως αντικείμενη στο γενικό καθήκον να μην ζημιώνει κάποιος τον άλλον υπαιτίως(ορ. σχετ. ΟΛΑΠ967/1973, ΑΠ1273/2017 και ΕφΑθ662/2018 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Τέλος, ακόμα και αν ήθελε επίσης υποτεθεί ότι οι ένδικες αξιώσεις εκάστου ενάγοντος είναι μισθολογικής φύσης,

γεγονός όπερ, ωστόσο, κατά τα προεκτεθέντα ουδόλως ισχύει, αφού πρόκειται για μηνιαία επικουρική σύνταξη, πάντως, σε κάθε περίπτωση, όπως επίσης γίνεται δεκτό με βάση και τις συνδυασμένες διατάξεις του άρθρου μόνου του α.ν.690/1045 και των άρθρων 57, 59, 299, 914 και 932ΑΚ, (αα) χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης παρέχεται, με την συνδρομή απαραίτητως και του στοιχείου της υπαιτιότητας, μεταξύ άλλων και στις περιπτώσεις παρανόμων ενεργειών (πράξεων ή παραλείψεων) του εργοδότη, με τις οποίες προσβάλλεται η προσωπικότητα του εργαζομένου υπό οιαδήποτε εκδήλωσή της, καθώς επίσης ότι (ββ) η μη εκπλήρωση από τον εργοδότη της υποχρέωσής του για την καταβολή μισθού(ή έτερης μισθολογικής παροχής), όπως αυτή απορρέει από τη σύμβαση ή την απλή σχέση εργασίας, αποτελεί μιν ποινικό αδίκημα, πλην όμως, με την παράλειψη καταβολής αυτού, ολικώς ή εν μέρει, ο εργαζόμενος δεν κάνει τις καθυστερούμενες και εισέτι οφειλόμενες σε αυτόν αποδοχές, με αποτέλεσμα να μην υφίσταται ζημία με αιτία την παράνομη, σε σχέση με τον α.ν.690/1945, συμπεριφορά του εργοδότη και, ως εκ τούτου, η μη εκπλήρωση από τον εργοδότη της υποχρέωσης αυτού για την καταβολή των ενοχικώς οφειλομένων αποδοχών, αλλά και η παρακράτησή τους από τον ίδιο, ουδόλως συνιστά αδικοπραξία και, συνεπώς, δεν θεμελιώνει αξίωση για χρηματική ικανοποίηση λόγω ηθικής βλάβης ένεκα προσβολής της προσωπικότητας του εργαζομένου, η οποία ωσαύτως προϋποθέτει την ύπαρξη αδικοπρακτικής συμπεριφοράς (πρβλ.ΑΠ670/2016 ΤΝΠ ΝΟΜΟΣ). Κατ' ακολουθία, η υπό κρίση αγωγή πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της, ενώ, τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφισθούν μεταξύ των διαδίκων μερών λόγω της δυσχερούς ερμηνείας των εφαρμοσθέντων κανόνων δικαίου(αρθ.179, 591,

614περ.3 και 621επ.ΚΠολΔ) κατά τα οριζόμενα ειδικότερα στο διατακτικό της παρούσας.

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΟΝΤΑΣ αντιμολία των διαδίκων.

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ την από 29-03-2018 αγωγή.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα αμφοτέρων των αγωγών μεταξύ των διαδίκων μερών.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε και δημοσιεύθηκε στην Αθήνα στο ακροατήριό του και σε έκτακτη δημόσια αυτού συνεδρίαση στις 29-11-2018.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

